

“ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ! ஐயோ!” — இந்திய அரசு விடுக்கம் எச்சரிக்கை! அது, தற்கு சத்தீஸ்கரின் வசச்சபல் கிராமம். காட்டின் மடியிலிருந்து அந்தக் கிராமத்தில், அமையியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார் பொன்யாம் பந்துரு. இரவின் அமையியைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்ததுப் பாக்கிகளின் வட்டேச்சத்தம் பந்துருவின் துக்கத்தைக் கலத்தது. “ஐயோ! கொலையாடிகள் வந்துவிட்டார்கள்” என்ற அலறல் எங்கும் எதிரொலித்தது.

தீவட்டியும் துப்பாக்கியும் ஏந்திக் கொலையெறியுடன் தாக்க வரும் குண்டர்களிடமிருந்து தப்பிக்க அவர் ஓட ஆரம்பித்தார். வில்லையும் அம்பையும் கையில் பிடித்தபடி, தனது நான்கு குழந்தைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த அடர்ந்த காட்டுக்குள் பந்துரு தப்பி ஓடினார். அவரைப் போலவே மொத்த கிராமமும் உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி ஓடியது.

தொடர்ந்து வந்ததுப் பாக்கிகளிலிருந்து சீறிப்பாயும் குண்டுகளின் பரோலி, மெல்லக் குறைந்து அடங்கும் வரையிலும் மக்கள் ஓடிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அவரைப் போலவே இன்னும் சிலரும் கொலையாடிகளிடமிருந்து தப்பிவிட்டனர். அவரது கிராமமோ முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டது. வகைமாக ஓட முடியாமல் மாட்டிக் கொண்டவர்கள், காட்டுமிராண்டித்தனமாகக் கொல்லப்பட்டனர். வீடுகள் தீவதைத்துக் கொளுத்தப்பட்டன; அவர்களது தானியங்கள் கொள்ளையிக்கப்பட்டன. அவர்கள் வளர்த்து வந்த கோழிகள், மாடுகள் கட்டிக் கொன்றொழிக்கப்பட்டன.

காடுகளில் சுற்றித்திரிந்த அவர்கள், நான்கு நாட்கள் கழித்து தனியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு திரும்பிவந்து பார்த்தபோது, அங்கே அவர்களது கிராமம் சூடாகாடாகிக் கிடந்தது. வறும் சாம்பல் கவியலாய்க் கிடந்த தனது வீட்டிற்கு முன்பு வந்தமர்ந்த பந்துரு, “சலவாஜுடையில் சரேமறுத்ததால், அவர்கள் எங்களை நக்சலாட்டிகள் என்கிறார்கள்; அடிக்கடி இப்படி தாக்குதல் தொடங்குகிறார்கள்”

என்று வதேனையில் விம்முகிறார்.

இதுதான், சத்தீஸ்கர் மாநில காட்டோரக் கிராமங்களின் இன்றைய நிலை. நக்சலடைகளோடு தொடர்புடையதாகக் கருதப்படும் வசைச்சபல் போன்ற 700 கிராமங்கள் அரசின் ஆதரவு பெற்ற கஃலிப்படையான சல்வாஜுடாமால் தாக்கி அழிக்கப்படுவது அங்கே தொடர்கதை. இதே வசைச்சபல் கிராமம், கடந்த மீனாறு ஆண்டுகளில் பன்னிரண்டு முறைகையும் மலே கொளுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஈவிரக்கமற்ற அரசு பயங்கரவாதக் கஃலிப்படையான சல்வாஜுடாமலை, கடந்த 2005ஆம் ஆண்டு, சத்தீஸ்கர் அரசு உருவாக்கியதிலிருந்து, இந்தக் கிராமங்கள் தொடர்ந்து தாக்கப்படுகின்றன. வாழ்விழந்த ஐம்பதாயிரத்திற்கும் அதிகமான மக்கள், சொந்த நாட்டிலேயே அகதிகளாக, அரசு நடத்தும் முகாம்களில் அடைத்து வகைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். மலேமும், இரண்டரை லட்சம் பேர் வரை அடர்ந்த காட்பிற்குள் தப்பியோடி வாழ்ந்து வருகின்றனர். பஞ்சத்திலும், பசியிலும், பயத்திலும் இந்த மக்களின் வாழ்க்கை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

எப்போது தாக்குதல் வரும் எனத் தெரியாமல், அச்சத்துடன் கோடாரிகளை இறுகப் பற்றியபடி இரவு நேரங்களில் தங்களது குடிசைகளில் பதுங்கிக் கிடக்கிறார்கள் இந்தப் பழங்குடியின மக்கள். தொடர்ச்சியாக வீடுகள் கொளுத்தப்பட்டதால், சிலர் தங்களது வீடுகளை திரும்பக் கட்டும் எண்ணத்தையே கைவிட்டுவிட்டனர். வீடற்ற இவர்கள், இரவு நேரங்களை அருகிலுள்ள காடுகளில் தாற்பாயக் கட்டாரங்கள் அமைத்துத் தங்கிக் கழிக்கின்றனர்.

---

3 / 4

Wednesday, 20 January 2010 17:28 - Last Updated Thursday, 25 February 2010 10:45